

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zůstaňte na lodi a držte se!

Budeme-li se stále zaměřovat na Pána, je nám slíbeno požehnání, které nemá obdoby.

Nedávno vzal jeden můj známý svého syna na výlet po řece Colorado kaňonem Cataract, který leží v jihovýchodním Utahu. Tento kaňon je známý svým 23kilometrovým úsekem divoké vody s peřejemi, které mohou být obzvlášť nebezpečné.

Když se připravovali na svou dobrodružnou výpravu, pečlivě si prostudovali internetové stránky správy národního parku, které obsahují důležité informace o osobní připravenosti a častých skrytých rizicích.

Na začátku výpravy s nimi jeden ze zkušených vodáckých průvodců prošel důležité bezpečnostní pokyny a zdůraznil tři pravidla, díky nimž bude moci skupina bezpečně proplout peřejemi. „První pravidlo: zůstaňte na lodi! Druhé pravidlo: mějte stále nasazenou záchrannou vestu! Třetí pravidlo: vždy se držte oběma rukama!“ Potom znovu a ještě důrazněji zopakoval: „Hlavně si pamatujte první pravidlo: zůstaňte na lodi!“

Tato výprava mi připomíná naši cestu smrtelností. Většina z nás zažívá v životě období, kdy si užíváme

klidných vod života. Jindy se setkáme s divokou vodou s peřejemi, které jsou metaforicky srovnatelné s oním 23kilometrovým úsekem v kaňonu Cataract – jde o zkoušky, které se mohou týkat tělesných či duševních nemocí, úmrtí někoho blízkého, zmařených nadějí a snů, a pro někoho třeba i krize víry, když čelí životním problémům, otázkám a pochybnostem.

Pán ve své dobrotivosti připravil pomoc, k níž patří loď, nezbytné potřeby, jako je záchranná vesta, a zkušení vodáckí průvodci, kteří nám poskytují vedení a bezpečnostní pokyny, aby nám pomohli zvládnout cestu po řece života k našemu konečnému cíli.

Zamysleme se nad prvním pravidlem: zůstaňte na lodi!

President Brigham Young často používal jako metaforu pro Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů výraz „stará dobrá loď Zion“.

Při jedné příležitosti řekl: „Jsme uprostřed oceánu. Přichází bouře, a jak říkají námořníci, loď dostává zabrat. ‚Nechci tady zůstat,‘ říká někdo. ‚Nevěřím, že toto je ‚loď Zion‘.“

„Ale jsme uprostřed oceánu.“ To je mi jedno, nezůstanu zde. Sundá si kabát a skočí přes palubu. Neutopí se? Utopí. Stejně je to s těmi, kteří opouštějí tuto církev. Je to „stará dobrá loď Sion“, zůstaňme na ní.“¹

Při jiné příležitosti prezident Young řekl, že si dělá starosti také o lidi, kteří zbloudili z cesty, když byli požehnáni – když se jim v životě dařilo: „Když se klidné počasí a stará dobrá loď Sion pluje za mírného větříku a když je na palubě klid, někteří bratři si chtějí vyrazit na člunu, aby si ... zaplavali, a někteří z nich se utopí, jiné odnese proud pryč a zbylí se vrátí na loď. Zůstaňme na staré dobré lodi a ona nás [bezpečně] doveze do přístavu; nemusíte se strachovat.“²

A nakonec prezident Young Svatým připomněl: „Jsme na staré dobré lodi Sion. ... [Bůh] je u kormidla a zůstane u něj. ... Všechno je v pořádku, zpívejte aleluja, neboť Pán je zde. On uděluje příkazy, vede nás a řídí. Budou-li mít lidé bezvýhradnou důvěru ve svého Boha a nikdy neopustí své smlouvy ani Jeho samotného, On nás doveze do cíle.“³

Vezmeme-li v potaz zkoušky, kterým dnes všichni čelíme, jak můžeme zůstat na staré dobré lodi Sion?

Řeknu vám jak. Je třeba, abychom zažívali neustálé obrácení tím, že budeme po celý život prohlubovat víru v Ježíše Krista a věrnost Jeho evangelium – ne jen jednou, ale pravidelně. Alma se otázal: „A nyní vizte, pravím vám, bratři [a sestry] moji, jestliže jste zakusili proměnu srdce a jestliže se vám chtělo zpívat píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“⁴

Ke zkušeným vodáckým průvodcům mohou být v dnešní době přirovnáni apoštolové a proroci Církve a inspirovaní místní vedoucí kněžství a pomocných organizací. Ti nám pomáhají dostat se bezpečně do cíle.

Nedávno jsem promlouval na semináři pro nové prezidenty misií a dával jsem jim tyto rady:

„Upírejte zrak misie na vedoucí Církve. ... Nemůžeme vás svést a ... nesvedeme vás na scesti.“

A zatímco budete učit své misionáře, aby upírali zrak na nás, učte je, aby nikdy nenásledovali ty, kteří si myslí, že znají lepší způsoby, jak spravovat záležitosti Církve, než ... jak to činí Nebeský Otec a Pán Ježíš Kristus“ skrze vedoucí kněžství, kteří mají klíče předsednictví.

Během své služby jsem zjistil, že ti, kteří se ztratili a zmýlili, jsou

většinou jedinci, kteří ... zapomněli, že když První předsednictvo a Kvorum Dvanácti promlouvají sjednoceným hlasem, je to hlas Páně pro danou dobu. Pán nám připomíná toto: „Ať [praveno] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“ [NaS 1:38.]⁵

Jinými slovy, opouštějí starou dobrou loď Sion – dochází u nich k odpadlictví. Naneštěstí často se dostávají krátkodobé a nakonec i dlouhodobé nechtěné důsledky, které mají dopad nejen na ně, ale i na jejich rodinu.

Naši místní církevní vedoucí se stejně jako ostřílení vodáčtí průvodci učí ze životních zkušeností, jsou školeni a učeni apoštolů a proroky a dalšími úředníky Církve; a co je nejdůležitější, jsou vyškoleni samotným Pánem.

Při jiné příležitosti jsem letos promlouval k mladým dospělým Církve při vysílání květnového zasvěcujícího shromáždění CVS. Řekl jsem:

„Doslechl jsem se, že někteří lidé si myslí, že vedoucí Církve žijí v jakési „bublině“. Zapomínají na to, že jsme muži a ženy s mnoha zkušenostmi a že jsme žili na mnoha místech a pracovali s mnoha lidmi z různého prostředí. Vzhledem ke svým stávajícím úkolům cestujeme doslova po celé zeměkouli, kde se setkáváme s politickými, náboženskými, podnikatelskými a humanitárními vůdci z celého světa. I když jsme navštívili [vedoucí v Bílém domě] ve Washingtonu, D.C., a setkáváme se se státníky [a náboženskými představiteli] z celého světa, navštěvujeme i [ty] nejskromnější [rodiny a lidi] na zemi. ...

Když se pozorně zamyslíte nad naším životem a působením, nejspíše budete souhlasit s tím, že svět poznáváme a zažíváme tak jako málokdo. ...

Tato individuální i společná mou-drost [církevních vedoucích] je ale

něco, co by vás mělo do určité míry uklidňovat. Zažili jsme zkrátka vše – včetně dopadů různých zákonů a pravidel, včetně zklamání, tragédií i úmrtí ve vlastní rodině. Nejsme odtrženi od života, který prožíváte vy.“⁶

Spolu s prvním pravidlem, o kterém jsem mluvil, pamatujte také na druhé a třetí pravidlo – mějte stále nasazenou záchrannou vestu a držte se oběma rukama. Slova Páně se nacházejí v písmech a v učení apoštolů a proroků. Pokud se budeme řídit radami a vedením, které nám poskytují, budou pro nás jako duchovní záchranná vesta a pomohou nám zjistit, jak se držet oběma rukama.

Musíme se stát takovými, jako byli synové Mosiášovi, kteří „zesílili v poznání pravdy“. Můžeme se stát muži a ženami „zdravého rozumu“. Toho můžeme dosáhnout jedině pilným „[zkoumáním] ... písma, [abychom] znali slovo Boží“.⁷

Při zkoumání písem a slov dřívějších i současných apoštolů a proroků se máme zaměřovat na to, abychom studovali nauku Kristovu, žili podle ní a měli ji rádi.

Kromě rozvíjení návyku osobní četby písem se musíme, tak jako synové Mosiášovi, také věnovat „velice modlitbě a půstu“.⁸

Zdá se, že tyto věci, které nejsou snadno měřitelné, jsou velice důležité. Zaměřujte se i nadále na tyto jednoduché věci a nenechte se ničím rozptylovat.

Znám lidi, kteří nezůstali na lodi a nedrželi se oběma rukama v dobách zkoušek a potíží nebo kteří nezůstali na lodi ani v dobách relativního klidu, a vyzoroval jsem, že mnozí z nich se přestali zaměřovat na ústřední pravdy evangelia – na důvody, proč vůbec vstoupili do Církve; důvody, proč byli plně oddaní, aktivně žili podle měřítek evangelia a žehnali druhým skrze

oddanou zasvěcenou službu; a na to, jak byla Církev v jejich životě „místem duchovní výživy a růstu“.⁹

Joseph Smith učil této ústřední pravdě: „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, ... že On zemřel, byl pohřben, opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídatky.“¹⁰

Budeme-li se stále zaměřovat na Pána, je nám slíbeno požehnání, které nemá obdoby: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“¹¹

Někdy se věrní Svatí posledních dnů či vážní zájemci začnou zaměřovat na ony „přidávky“ místo na základní zásady. Neboli Satan nás pokouší, abychom přestali upírat svou pozornost na jednoduché a jasné poselství znovuzřízeného evangelia. Lidé, kteří jsou jím takto ovlivněni, často přestanou přijímat svátost, protože se zaobírají, nebo jsou dokonce zcela pohlceni méně důležitými praktikami či naukami.

Jiní se možná zaměřují na otázky a pochybnosti, které pociťují. Mít otázky a pochybnosti samozřejmě není neslučitelné s oddaným učenictvím. Nedávno Rada Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů prohlásila: „Jsme si vědomi toho, že členové Církve mají čas od času otázky ohledně církevní nauky, historie či praktik. Členové mohou kdykoli takovéto otázky klást a upřímně usilovat o více poznání.“¹²

Pamatujte, že i sám Joseph Smith měl otázky, díky kterým započalo Znovuzřízení. Hledal, a jako Abraham našel odpovědi na nejdůležitější životní otázky.

Důležité otázky se zaměřují na to, na čem záleží nejvíce – na plán

Nebeského Otce a na Spasitelovo Usmíření. Naše hledání nás má vést k tomu, abychom byli laskaví, jemní, milující, odpouštějící, trpěliví a oddaní učedníci. Musíme být ochotni, jak učil Pavel, „jedni druhých břemena [nésti], a tak [plnit] zákon Kristův“.¹³

Nést si vzájemně břemena znamená mimo jiné každému pomáhat, podporovat ho a mít pro něj porozumění – pro každého, kdo je nemocný, nejistý, chudý v duchu či na těle, hledající a zkroutěný, a také pro jiné členy-učedníky, včetně církevních vedoucích, kteří byli Pánem povoláni, aby po určitou dobu sloužili.

Bratři a sestry, zůstaňte na lodi, používejte záchrannou vestu a držte se oběma rukama. Vyhýbejte se rozptylujícím vlivům! A pokud kdokoli z vás z lodi vypadl, budeme vás hledat, najdeme vás, budeme vám sloužit a dostaneme vás bezpečně zpět na starou dobrou loď Sion, kde u kormidla stojí Bůh, náš Otec, a Pán Ježíš Kristus, a Oni nás dovedou do cíle. O tom s pokorou svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (2004), 82–83.
2. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Jan. 27, 1858, 373.
3. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Jan. 18, 1857, 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, „Mission Leadership“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 25. června 2014), 8.
6. M. Russell Ballard, „Upokoj se a věz, že já jsem Bůh“ (zasvěcující shromáždění Církevního vzdělávacího systému, 4. května 2014); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Dopis Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, 28. června 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, July 1838, 44.
11. 2. Nefi 31:20.
12. Dopis Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, 28. června 2014.
13. Galatským 6:2.

Starší Richard G. Scott

Kvorum Dvanácti apoštolů

Necht' je používání víry vaší hlavní prioritou

Navzdory všemu tomu negativnímu, čemu musíme v životě čelit, si musíme udělat čas na to, abychom aktivně používali víru.

Když Adam a Eva pobývali v zahradě Eden, vše, co potřebovali ke své každodenní obživě, jim bylo v hojnosti dáno. Neměli žádné potíže, překážky ani bolesti. A protože se nikdy nesetkali s těžkostmi, neměli tušení o tom, že mohou být šťastní. Nikdy nepocítili zmatek, a tak nemohli pocítovat ani pokoj.

Nakonec Adam a Eva přestoupili příkázání, že nemají jíst ovoce ze stromu poznání dobra a zla. V důsledku toho se pak již nenacházeli ve stavu nevinnosti. Začali zakoušet zásady protivenství. Začali se potýkat s nemocemi, které oslabovaly jejich zdraví. Začali pocítovat jak smutek, tak radost.

Tím, že Adam a Eva požili zakázané ovoce, bylo do světa uvedeno poznání dobra a zla. Díky jejich rozhodnutí může každý z nás přijít na tuto zemi a být zkoušen a prověřován.¹ Jsme požehnáni svobodou jednání, což je naše schopnost činit rozhodnutí a stát se za tato rozhodnutí zodpovědnými. Pád umožnil to, že v životě můžeme pocítovat štěstí i zármutek. Jsme schopni porozumět tomu, co je pokoj, protože pocítujeme zmatek.²

Náš Otec v nebi věděl, že se nám toto stane. To vše je součástí Jeho dokonalého plánu štěstí. Připravil pro nás cestu prostřednictvím života svého dokonale poslušného Syna Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom mohli skrze Jeho Usmíření překonat každý problém, s nímž se můžeme ve smrtelnosti setkat.

Žijeme v náročné době. Nemusím vyjmenovávat všechny zdroje zla na světě. Není nutné popisovat všechny možné těžkosti a trápení, které jsou součástí smrtelnosti. Každý z nás si je velmi dobře vědom svého osobního zápolení s pokušením, bolestí a smutkem.

V předsmrtném světě jsme se učili, že sem přijdeme za účelem toho, abychom byli zkoušeni, prověřováni a podrobeni zátěži.³ Věděli jsme, že budeme čelit protivníkovým zlovolnostem. Někdy možná více vnímáme spíše to negativní, co se týká smrtelnosti, než to pozitivní. Prorok Lehi učil: „Neboť musí nezbytně býti, aby byl protiklad ve všech věcech.“⁴ Navzdory všemu tomu negativnímu, čemu musíme v životě čelit, si musíme udělat čas na to, abychom aktivně